

TERCER SECTOR

De dormir al ras a dalt de l'escenari

Arrels Fundació promou 'L'últim crit', una obra en què sis dels actors havien sigut sensesostre

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

En una nau industrial de la Sagrera hi ha el Centre Cultural Espronceda, un espai ampli i diàfan dedicat a les exposicions d'art. Dimarts passat al vespre es va omplir de cadires, escenografia i projector per convertir-se en escenari de teatre. *L'últim crit* és el títol d'una proposta bastant especial, amb un argument policíac rocambolesc que recorda els vells relats d'Agatha Christie, salpebrada d'humor absurd, sornegueria i rèpliques inesperades. Explica el misteriós cas d'una noia que desapareix de la nit al dia en estranyes circumstàncies i no triguen a aparèixer un ventall de personatges del barri, sospitosos de tenir-hi alguna cosa a veure. Un inspector veterà i descregut serà l'encarregat d'intentar treure'n l'entrellat.

Si alguna cosa destaca a *L'últim crit* per sobre de tot és que està injectada de força de voluntat i esperit de superació. Es tracta de la primera iniciativa teatral impulsada des d'Arrels Fundació, que lluita dia a dia perquè cap sensesostre dormi al ras sota la nit de Barcelona. Sis dels actors que intervenen al muntatge són usuaris d'Arrels que felixment ja no dormen al carrer sinó que ocupen pisos de la fundació. També hi actuen tres voluntaris, dos treballadors, tres actors professionals, un músic i un ciutadà que s'han volgut afegir a la iniciativa. Tots sota la batuta i l'apassionament d'Ivana Miño. L'actriu –a qui podem veure al capdavant de *Catalunya Experience* a TV3– explica que feia anys que li rondava pel cap fer un voluntariat i que la circumstància vital de les persones que dormen al carrer suposava un estímul interessant per vehicular la seva inquietud personal i artística. Va començar amb uns tallers de teatre a Arrels, que van anar evolucionant de manera natural cap a la representació del muntatge.

Reconeguts i valorats

Després d'un procés de càsting, coneixença mútua, progressiva escriptura de l'obra i assajos, el resultat és un muntatge amb dues parts. La primera és un curtmetratge en què s'explica el punt de partida –la desaparició de la noia– i els primers interrogatoris de l'inspector; i la segona és la representació teatral amb què es desferma la trama i el seu entrellat. La Ivana està molt satisfeta amb la progressiva i decidida implicació de tothom i amb el fet que durant el procés de creació ningú ha abandonat el barco: “És molt gratificant veure com aquestes persones que ho han passat tan malament es veuen reconegudes i valorades, com

Un moment de l'obra *L'últim crit*, representada dimarts passat al Centre Cultural Espronceda, a la Sagrera. PERE VIRGILI

entomen amb molta il·lusió les rialles i els aplaudiments del públic”.

L'últim crit ha sigut una experiència bèstia de coneixement i superació –“un viatge molt intens”– encarnada en un moment francament especial: el dia de la representació un dels actors es va retrobar amb el seu germà gran, a qui feia deu anys que no veia, un instant molt emotiu del qual tots els implicats van gaudir al màxim. Després de l'adrenalina de l'estrena, el muntatge té previstos uns bolos a la primavera en un teatre del Raval. La força del teatre no pot aturar-se. ■

Origen

L'actriu Ivana Miño és la directora del muntatge, que va néixer d'uns tallers

Bolos

Van fer una única representació dimarts, però tornarà al Raval a la primavera